

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΜΑΤΗΡΙΑΛΟΓΙΑ

(Ἀποκρηάτικο διήγημα.)

Μέσα στην φιλή θροχή πού έπεφτε, ένας μασκαράς έπέρασε από κοντά μας. Ήταν ντυμένος πιερόττος και τόσο θλιβερός, πού θά νόμιζε κανείς ότι έσουρνε μαζί του όλη την κατσούφια και την μελαγχολία του καιρού.

— Από τότε πού φραγκέψαμε τους μασκαράδες, μου είπεν ο σύντροφός μου, χάθηκε το γέλιο από τις αποκρηές. Θυμάσαι, τις «μπουζες» του χωριού μας, τις κωμικές και τις κακοντυμένες; Τί γέλιο πού έκανε όλος ο κόσμος με αυτές; Τώρα, πώς να γελάσης, με τούτον πού περνάει για να πάη στο χορό; Και στο χορό αν πάς, θά χορέψης, θά μεθύσης, θά ξοδέψης, θά φλερτάρης, μα το γέλιο το άτόφιο, πουθενά δεν θά το δής...

— Πάλι καλύτερα, του είπα, έφετος από πέρυσι, πού δεν είδαμε αποκρηά, διόλου, με το κίνημα...

— Και όμως, μου άπάντησε, εγώ πέρυσι έκαμα τις πιο ευχάριστες και γελαστές αποκρηές, από όσες έκαμα, σε όλη τη ζωή μου.

— Πώς; Μήπως δεν ήσουν εδώ;

— Έδώ ήμουνα, και μέσα στην Αθήνα, μάλιστα, και με χίλιους - δυό φόβους, μη με πιάσουν...

— Μα τότε, πώς τα κατάφερες να γλεντήσης μονάχα εσύ, ενώ όλοι οι άλλοι Έλληνες ήσαν άναστατωμένοι; Μήπως άπόκρευες, εν άσφαλείς με άστυνομικούς;

— Όχι. Άπόκρευα με έναν... πεθαμένο.

— Πεθαμένο; Τί πεθαμένο; Με κανένα μασκαρά ντυμένο σαν σκελετός;

— Όχι, α' έναν πεθαμένο σωστόν κι' άληθινόν, πού θγήκε, μέσα από τον τάφο του, απ' το νεκροταφείο...

— Στο μεθύσι σου, τον είδες ή στ' όνειρό σου;

— Άκου και θά δής... Πέρυσι καθούμουνα με άλλους νοικοκυρέους, καλούς και ήσυχους ανθρώπους, σαν κι' εμένα, σ' ένα σπίτι, στην όδο Μεθώνης, άπάνω σε ά Εξάρχεια. Ο σπιτονοικοκύρης μας ήτανε άνθρωπος χρυσός. Ζούσε ήσυχα με τα παιδάκια του και την γυναίκα του, χωρίς να ένοχλη κανέναν. Λόγο κακόν, τόσο καιρό, δεν άκούσαμε να θγή από το στόμα του. Είχε το εισόδημά του, κάτι κτηματάκια, κάποια μικροσύνταξι και ήταν ευχαριστημένος από τη ζωή και το μόνο «βίτσιο», πού θάχε σαν άνθρωπος κι' αυτός, ήταν το πικέττο. Όταν κανένας από μας τους νοικαρέους του, ήτανε έλεύθερος από δουλειά, τον έπαιρνε και παίζαν στον άντικρυνό τον καφενέ! Τις Κυριακές και τις γιορτές, μας καλούσε και παίρναμε το ούζο μας

στο σπίτι του... Ζούσαμε σαν μιá αγαπήμένη οικογένεια. Αυτά όλα σου τα λέω, για να καταλάβης πόσο όλοι μας εξαφνιαστήκαμε, σαν άκούσαμε ένα πρωί, πώς χάθηκε ο κύριος Ευθύμιος. Θύμιο τον έλέγανε... Ήμερώναν τότε, ή Μικρές Άποκρηές. Άλλά πού άποκρηές, καθώς θυμάσαι, με το κίνημα, τις άστυνομικές διαταγές, πού άπαγόρευαν και να περπατάς, άκόμα, στον δρόμο, μ' έναν άλλον άνθρωπο... Ούτε συγκεντρώσεις, ούτε τίποτε!... Κλεισμένοι το λοιπόν κι' εμείς, στις κάμαρές μας, διαβάσαμε έφημερίδες και περιοδικά, για να περνάη ο καιρός μας.

— Βρέ τον κακομοίρη, τον κύρ-θύμιο! είπαμε όλοι μας και άναρωτιόμασταν και πάλι, τί να έγινε;

— Η οικογένειά του τον έζήτησε παντού, πήγε και στην άστυνομία, μα τίποτε!... Με τα γεγονότα όμως, των ήμερών εκείνων, ποιός είχε τον καιρό, για να αναζητήσει τον κύρ-θύμιο!...

— Εκλαιγεν άπελπισμένη ή γυναίκα του, κλαίγαν τα παιδιά του, θλιβόμασταν εμείς. Άλλά ή μέρες περνούσαν κι' ο κύρ-θύμιος, ούτε φαινόταν, ούτε άκουγόταν πουθενά... Ός πού μιá μέρα, θά ήταν ή παραμονή της Τυροφάγου, ένα πτώμα θρέθηκε στο Φάληρο. Γράψανε ή έφημερίδες και έτρεξεν ή κυρά-θύμια να το ιδή, με τους δικούς της. Το πρόσωπο του πτώματος ήταν χτυπημένο και δεν γνωριζότανε καλά, γιατί το είχαν φάει και τα ψάρια, μα τα ρούχα πού φορούσε, ήταν του κύρ-θύμιου, ίδια κι' άπαράλλαχτα. Από το κοστούμι λοιπόν, τον γνώρισε ή γυναίκα του, τον γνώρισαν και τα παιδιά του.

— Άχ, θύμιο μου, γιατί μας τόκαμες αυτό;

Και χτυπιότανε ή κακομοίρα και δερνότανε και ραβούσε τα μαλλιά της.

Το θράδυ-νύχτα, φέραν το πτώμα στο σπίτι και το πρωί, άποφασίστηκε να γίνη ή κηδεία.

— Όλοι, μ' ένα στόμα είπανε — και συμφωνούσε κ' ή άστυνομία, — πώς ο κύρ-θύμιος αυτοκτόνησε.

— Αυτοκτόνησε, είπαμε όλοι. Αυτοκτόνησε, αλλά γιατί; Κανένα κακό δεν είδε. Λύπη δεν δοκίμασε, στενωχώριες οικονομικές δεν είχε; Γιατί; Γιατί; Γιατί ν' αυτοκτονή;

Και το «γιατί» αυτό, πλημμύρισε τις σκέψεις μας, τυλίχθηκε μαζί με τις κορδέλλες και τα στεφάνια πού του καταθέσαμε με την έπιγραφή:

«Στον άλησμόνητο κι' ευγενικό μας σπιτονοικοκύρη».

— Όσα ξέρει ο νοικοκύρης δεν τα ξέρει ο κόσμος, όλος, είπα τέλος ένας από μας και έτσι έδόθη μιá λύση στο μυστήριο, προσωρινή.

* * *

Το πρωί, την άλλη ήμέρα, ανήμερα της Τυροφάγου ή κηδεία έξεκίνησε. Τί θρήνος ήτανε εκείνος των παιδιών και της γυναίκας του, τί δάκρυα των ένοικιαστών, τί λύπη άπαρηγόρητη των φίλων και των συγγενών. Χρυσός άνθρωπος, είπαμε, ο μακαρίτης, άδολη, καλή καρδιά. Κρίμα να χάνωνται τέτοις άνθρωποι, σαν κι' αυτόν.

— Άμωμοι εν όδω!...

Ξεκίνησε ή κηδεία. Μαύρα παραπετάσματα στις πόρτες, κεριά, λειψανοκέρια, ξεφτέρια, λάβυρα, παπάδες, αυτοκίνητα. Ός την άλλη γειτονιά άκουγότανε ο θρήνος και ο όδυμος της ώρφανεμένης φαμιλλιάς του:

— Πού μας αφήνεις έρη-

— Θυμάσαι τους μασκαράδες του χωριού μας;

Ο κ. Ευθύμιος ήτανε άνθρωπος καλός.

Παπάδες, νεκροθάφτες, νοικαρέοι, φανάρια, ξεραπτερυγα γειτόνοι, συγγενείς και φίλοι.

μου, Θύμιο μου, και μοναχούς!...

—Πού μάς αφήνεις, τέτοια ημέρα! Θύμιο, Θύμιο, δεν άκους;

—Εγώ σαν είχα κάποιο φόβο να μη με πιάση ή αστυνομία για το κίνημα, ξμεινα στο σπίτι. Δεν πήγα στην κηδεία. Το σπίτι όμως ήταν άδειανό. Ψυχή δεν ξμεινε που να μην πάη κοντά για να ξεπροβοδήση τον καλό μας φίλο. Κλειδώσα την έξωπορτα. Μιά σιωπή θαρεια και-φοβε-ρη ξαπλώθηκε σ'όλο το σπίτι. "Όταν άξαφνα, εκεί όπου καθόμουνα σκυμμένος, διαβάζοντας κάτι σχετικό με την κατάσταση κι ενδιαφέρον, στην έφημεριδα, μου φάνηκε πως άκουσα από πίσω μου, μια γνωστή φωνή:

—Μπα! Τι; Πέθανε κανένας εδώ μέσα.

—Πόρτα, δεν ήτανε κανείς.

—Θά παράκουσα, σκέφθηκα, ή και ίσως, ταρυγμένος καθώς είμαι, από το δυστύχημα, θά μου φάνηκε πως άκουσα τη φωνή, του μακαρίτη του κύρ-Θύμιου.

Δεν τελείωσα καλά-καλά, την σκέψη μου, όταν ακούω θήματα θαρεια, απ' όξω από την πόρτα, στον μεγάλο διάδρομο.

—Ανατρίχιασα.

—Εγώ κλειδώσα, είπα, ως να γυρίσουν από την κηδεία, την έξωπορτα, από πούθε μπήκαν μέσα λοιπόν και ποιοι μπήκαν;

—Όταν ακούω και πάλι την ίδια τη φωνή:

—Τί όργή, είνε αυτή!... "Όλοι έχουν φύγει. Πηνε-λόπηρη!... Πηνελόπη!...

Πηνελόπη ήτανε ή Θύμιανα.

—Αν κι' έτρεμα ολόκληρος, ξεκανα να σηκωθώ απ' την καρέκλα, για να ιδώ. Μά δεν πρόφτασα να κινηθώ και να κι' ανοίγη ή πόρτα και θλέπω να μπαί-νη, ποιόν νομίζετε;

Τόν ίδιο τόν μακαρίτη το Θύμιο, ίδιον και άπα-ράλλακτον με το κανελλι κοστούμι που φυρούσε, όταν τόν έβγαλεν ή θάλασσα, μά χαλασμένον, τσα-κισμένον, άξύριστον, σαν νεκρός που ήτανε.

Δεν είμαι φοθησιάρης, μά ή στιγμή, ή περίστα-σις, το άνεπάντεχο το θέαμα, με κάμαν να τά χά-σω.

—Πώς! Πώς! έτραύλισα κ' είχα παγώσει όλος. Σύ!... Σύ!... Είσαι σύ... εσύ;... Μήπως όνειρεύο-μαι;...

—Εγώ είμαι, άπάντησε το φάντασμα. Γιατί να όνειρεύεσαι! Βλέπεις μπροστά σου τίποτε παράξε-νο;

—Σύ; Μήπως έγινε ή Δευτέρα Παρουσία!

—Τί λες, αυτού, θρε χριστιανέ; Παραμιλάς;...;

—Εγώ είμαι, δεν με θλέπεις;...

—Και πως γυρίζεις μέσα δώ, την ώρα που ή φα-μιλιά σου, οί φίλοι, οί ένοικιασταί σου, και οί γνω-στοί, οί γειτόνοι και οί συγγενείς, σε πηγαίνουν να σε θάψουν;... Μήπως έχεις κρίματα μεγάλα και δεν σε δέχεται ή γή;

Είχα λησμονήσει ότι ή ψυχές, σαράντα ήμέρες, μετά τόν θά-νατο του σώματος, γυρίζουνε στο σπίτι, όπου ζούσαν, μά ως να τά σκεφθώ όλα αυτά, με διέκοπεν ό μακαρίτης.

—Πηγαίνουν να με θάψουν! τραύλισε... Μή μέθυσεσ άποκρηά-τικα και δεν ξέρεις τί μιλάς;

—Αυτό όπου σοῦ λέω. Για θυμήσου και λίγο μονάχος σου. Δεν αυτοκτόνησεσ στο Φάληρο;... Δεν σε θγάλανπεθαμένο και τώρα κάνουν την κηδεία σου;... Εί-σαι πεθαμένος! Πεθαμένος! Το πρωί σουδωσα τόν «τελευταίον ά-σπασμόν». Είσαι πεθαμένος, πεθα-μένος, τουθλο, μπιτ κόκκαλο. Κα-τάλαβεσ;

—Εγώ 'μαι πεθαμένος;

—Ο κακομοίρης ό κύρ-Θύμιος ά-νοιξε τά μάτα του, και μ' έκύττα ζε σαν να ήθελε να καταλάβη, αν εγώ έχω παλαβώσει, ή αυτός.

—Πεθαμένος!

Και έχασε το χρώμα του, και έ-πεσε μάλλον παρά κάθησε, θαρής σε μια καρέκλα. Τότε εγώ συνήλ-

θα λίγο και στάθηκα στα πό-δια μου.

—Πώς είμαι πεθαμένος; με ξαναρώτησε ό... μακαρίτης ό Θύμιος.

—Νά έτσι κι' έτσι του έξη-γησα. Έχάθηκες τρεις-τέσ-σερες ήμέρες, σ' άναζητήσα-νε παντού, κανέναν δεν σε βρήκε, ως που έβγαλεν ή θά-λασσα το πτώμα σου. Και τώρα όλοι με θρήνους και λυγμούς πηγαίνουν να σε θάψουν. Γιατί ή άλήθεια είνε πως ήσουν άνθρωπος κα-λός. Θεός να συχωρέση την ψυχή σου.

—Μά κάτι λάθος, είπε, θά-γινε! Δεν θά ήμουνα εγώ αυ-τός, που βρήκανε στο Φάλη-ρο. Ίσως να μοιάζανε τά ρούχα μας!... Σ' όρκίζομαι. Δεν ήμουνα εγώ... Δεν με πι-στεύεις;

—Μά τότε, που ήσουν λοι-πόν; Γιατί δεν αφήκες λόγο στην οικογένειά σου, σαν έ-φυγες και χάθηκες;... Γιατί, έπειτα, τουλάχιστον, δεν τούς ει-δοποιούσεσ;

—Νά τούς ειδοποιήσω; αλλά πως; Καθώς βγήκα την Τρίτη το πρωί, για να ψωνίσω για το σπίτι μου, μ' άρπαξεν ή αστυ-νομία, πως ένεχόμουν στο κίνημα. Μιά και δυο στο τμήμα και έπειτα σε άπομόνωσι... Ούτε άνθρωπο να ιδώ, ούτε άνθρώπου να μιλήσω... Τρεις ήμέρες είχα νηστικός. Πώς να σας ειδοποιήσω!

—Καλά, έσένα βρήκανε να πιάσουνε, που είσαι άκακον άρνιον!

—Φαίνεται, πως μοιάζω με καποιον άρχηγό τών επαναστατών. Τους είπα τ' όνομά μου, αλλά αυ-τοί, που να με πιστέψουνε. Τους είπα τη διεύθυνσί μου, για να το εξακριβώσουν. Τίποτα!... "Ός που σήμερα, ανακαλύψανε την πλάνη τους και με ά-φήκανε να φύγω... Και ναμαι και έτρεξα, όπως ή-μουνα, στο σπίτι μου, για να "ή άνησυχούνε... Πώς μπορώ λοιπόν να είμαι πεθαμένος, αφού είμαι ζων-τανός;...

—Καλά, αφού δεν είσαι πεθαμένος και είσαι ζων-τανός, αφού είσαι σώμα και όχι πνεύμα, δηλαδή, ψυχή, πως μπήκες εδώ μέσα μια που εγώ έχω κλει-δώμένη την έξωπορτα, ως να γυρίσουν;

—Λησμόνησεσ πως είμαι ό σπιτονοικοκύρης και έχω πάντοτε μαζύ μου και δεύτερο κλειδί;...

—"Αν είνε έτσι, έχεις δίκηο. Για σήκω πάλι. Κά-τσε. Χτύπα μια γροθιά... "Ωραία... Φώς - φανάρι, πως είσαι ζωντανός.

—Και τώρα τί θά γίνη;

—Τί να γίνη!... Νά πάρουμε ένα ταξί και να τρέ-ξουμε άμέσως, να θροῦμε την κηδεία σου, να έμπο-δίσουμε τόν ένταφιασμό σου, και να φανερώσουμε το πράγμα στην καύμένη τη γυναίκα σου, που είνε άπαρηγόρητη, στα άπελπισμένα τά παιδιά σου, και στους θλιμμένους νοικαρέους σου... Σήκω γρήγο-

ρα, τί κάθεσαι. Θά τούς προφτάσουμε στην έκκλησία. Κουνή-σου, είπα, το λοιπόν!...

Σε δυο λεπτά πήραμε ένα ταξί και τρέχαμε σαν παλαβοί. Πήγαμε στην έκκλησία.

—Οῦ τώρα, μάς είπεν ό κανδηλιανάφτης, είνε τόση ώρα που έ-φυγαν.

—Εμπρός για το νεκροταφείο.

—Εκεί στο γεφύρι που αρχίζει ή όδός 'Αναπαύσεως, περνούσε μια κηδεία. Πλησιάζουμε το λείψανο. Ήταν ένας νερός με λευ-κά μουστάκια.

—Δεν θε είσαι βέβαια εῦ λέω στον Θύμιο.

—"Όχι.

—Ίσια λοιπόν, για το Κοιμητή-ριο.

Τους φθάσαμε, την ώρα ακρι-βώς που είχαν το λείψανο άποθε-μένο, άπάνω στον άνοιχτό του τά-φο, και ένας από τους ένοίκους του έβγαζε τόν έπικήδειο.

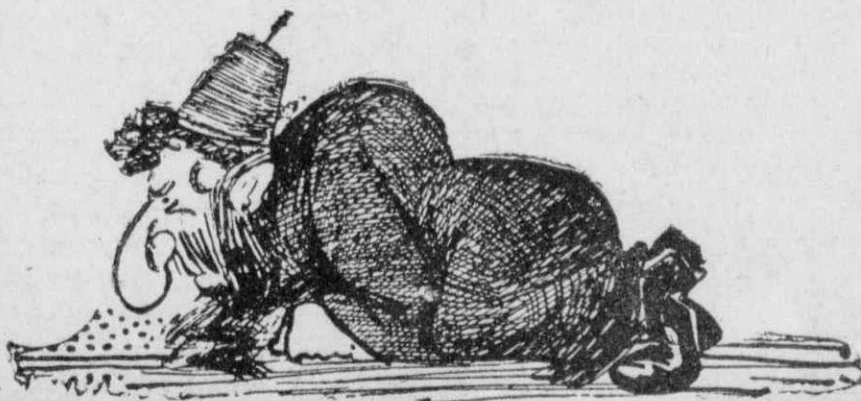
—Ο κύρ - Θύμιος είδε τη γυναίκα του και τά παιδιά του, στα μυῖρα βουτηγμένα, να θρηνοῦνε και να κόπτωνται άπάνω στο νεκροκράβ-

—Εσύ είσαι; 'Εσύ είσαι!

Γελούσεν ό κόσμος
μια φορά.

Με τη μύτη τους το τρίβουν...

θατό του και ρίχθηκε για να τους αγκαλιάσει, να τους σηκώσει να τους πη:

—Μην κλαίτε, μη Πηνελόπη και παιδιά μου, μη, δέν είμαι εγώ πεθαμένος. Έγώ είμαι ζωντανός.

Μά πρόφθασα και τόν έκράτησα.

—Βρέ κακομοίρη, του ψιθύρισα στ' αὐτί, δέν σκέπτεσαι λιγάκι, πώς ἄν σέ δοῦνε οἱ δικοί σου, ἔτσι, ὅπως εἶσαι, ἄξαφνα και χωρίς να εἶνε προειδοποιημένοι, μποροῦν να τρελλαθοῦν, μποροῦν να πάθουν;... Στάσου να τοὺς προετοιμάσω, λίγο. Ἦούχασε μιὰ στιγμή κι' ἄκουγε τί σοὺ λένε.

Μὲ ἄκουσε και στάθηκε. Ἐβγαλε τὸ καπέλλο του και αὐτὸς και ἄκουγε τὸν λόγο, πὸν τοῦβγαζε ὁ ἐνοικιαστής του.

«...Ἦσουν, Εὐθύμιο, τὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἐναρέτου συζύγου, τὸ ὑπόδειγμα ἑνὸς πατέρα φιλοστόργου. Ἦσουν ὁ εὐγενὴς φίλος, ὁ δυσεῦρητος σύντροφος, ὁ ἀριστοκρατικώτερος και λεπτότερος τῶν σπιτονοκοκυρέων. Ἐάν ἡ κοινωνία ἀπετελεῖτο ἀπὸ οἰκοδεσπότης, ὅπως σὺ, δέν θὰ ἦτο κοινωνία λύκων, ζητούντων να κατασπαράξουν τοὺς ἐνοικιαστὰς των, ἀλλὰ κοινωνία ἀγγέλων, πὸν μεταβάλλουν τὴν οἰκίαν των εἰς οὐρανὸν ἐπίγειον... Λευκὸς και ὑπερήφανος, Εὐθύμιο, δύνασαι να παρουσιασθῆς ἐνώπιον τοῦ Πλάστου σου και ν' ἀπαιτήσης — τονίζω τὴν λέξιν — ν' ἀπαιτήσης παρ' αὐτοῦ, ὅπως τὰ τέκνα σου και ἡ οἰκογένειά σου, κληρονομήσουν τὰ ἴδια σου αἰσθηματα, ἴνα ἡ πάντοτε ἐπ' αὐτῶν, τοῦ οὐρανοῦ ἡ καλωσύνη και τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία, ὅπως ἦτο ἐπὶ σέ, ἀλησμόνητε και ἀείμνηστε ἀδελφὲ ἡμῶν Εὐθύμιο...»

Ἐνας δυνατὸς λυγμὸς διέκοψε τὸν ρήτορα πὸν βγήκε ἀπὸ δίπλα μου... Ἐγύρισα να ἰδῶ και εἶδα τὸν κύρ-Θύμιο να κλαίη γοερά, σὰν βόδι, ὅπου μουκανίζει.

Ἡ συγκίνησίς του ἦτανε μεγάλη, ἦταν ἀπερίγραπτος. Καὶ ὡς να τὸν πιάσω και να τὸν συγκρατήσω, ἐκεῖνος μὲ μιὰ ὀρμὴ μεγάλη πὸν μὲ ξάφνιασε, ρίχεται στὸ πλῆθος, διασχίζει τὸν κόσμον τὸν πυκνὸν, σὰν μιὰ ἀστραπή και ἀγκαλιάζει τὸν ἀγορεύοντα ἐνοικιαστή, φωνάζοντάς του και φιλώντας τον:

—Εὐχαριστῶ ! Εὐχαριστῶ ! Εὐχαριστῶ πολὺ... Ὡραία μου τᾶπες!

Ἄχ, Θεέ μου, και τί ἔγινε και τί ἔγινε!...

Ἡ γυναῖκα του ἡ Πηνελόπη, λιποθύμησε, τὸ κορίτσι του, ἄρχισαν να τρέχουν και να φωνάζουν σὰν τρελλά, ὁ κόσμος ἔφευγε, σὰν κυπάδι προβάτων πὸν ξαφνιαζεται και σκορπίζεται φωνάζοντας και σταυροκοπούμενος, οἱ παπάδες ἔχασαν τὰ καμηλαύχια και τὰ ράσα τους, τὰ στεφάνια, μπερδεύοντουσαν μέσα στὸν κόσμον, τὰ ποδάρια και ὄλοι οἱ παρευρισκόμενοι γενικῶς, ἀναστατώθηκαν.

Εἶδα και ἔπαθα ὡς να τοὺς μαζέψω πάλι και να τοὺς πῶ, και να τοὺς ἐξηγήσω τί συνέβη και πὸν ὁ μακαρίτης ὁ Εὐθύμιος δέν ἦτανε βρυκόλακος, οὔτε καν ἦταν μακαρίτης...

Σὰν πείσθηκαν ὄλοι και σὰν θεβαιώθηκαν, ἄλλη σκηνὴ ἔλαθε χώραν τότε, ἀπάνω στὸν τάφον, τοῦ σπιτονοκοκυρή μας. Ἡ γυναῖκα του και τὰ παιδιά του τὸν ἀγκάλιασαν και δέν χόρταιναν να τὸν φιλοῦνε και να τὸν καταβρέχουν μὲ δάκρυα χαρᾶς, οἱ νοικαρέοι κι' οἱ γειτόνοι κλαίγανε και φώναζαν... «Ζήτω», οἱ συγγενεῖς δακρῦζανε κι' ἐκεῖνοι μὰ ὄχι ἀπὸ λύπη πειὰ.

—Βρέ παιδιά, φώναξε τότε κάποιος, μιὰ πὸν ἦρθαμε ἐδῶ για να ἀποχαιρήσουμε για τελευταία φορά τὸν ἀγαπητὸ μας φίλον, τὸν Εὐθύμιο και μιὰ πὸν ἔγινε τὸ θαῦμα, να τὸν δοῦμε να βγαίνει ζωντανὸς ἀπ' τὸν τάφον του, δέν πᾶμε να γλεντήσουμε τὸ θαῦμα, ὄλοι καθὼς εἴμαστε μαζί;

—Μπράβο! Μπράβο, καλὴ ἰδέα, εἶπαν ὄλοι.

—Ναί, ἀλλὰ πὸν; εἶπε τότε ἕνας ἄλλος. Πὸν; Ἐνεκεν τοῦ κινήματος, ἀπαγορεύονται τὰ γλέντια, πειὰ στὰ κέντρα.

—Στὸ σπιτί μου, εἶπεν ὁ Εὐθύμιος και μ' ἔξοδα δικὰ μου.

Και ὄλοι, καθὼς ἤμασταν, παπάδες, νεκροθάφτες, γειτόνοι, νοικαρέοι, φίλοι, συγγενεῖς, φανάρια και ἔξαπτέρυγα μπηκάμε πάλι στ' αὐτοκίνητα, περάσαμε ἀπὸ ἕνα οἰνομαγειρεῖο και πήραμε μπουκάλες μὲ οὖζο και νταμουζάνες μὲ κρασί, πήραμε ψητὰ, τυριά, τεντζερέδες μὲ μακαρονάδες, σαρώσαμε ὅτι θρήκαμε και πήγαμε στὸ σπιτί πὸν ἀπ' τὸν ξαφνιασμό μου, και ἀπὸ τὴν θιασύνη μου τὸ εἶχα ἀφήσει ἀνοιχτό. Κλειδώσαμε τίς πόρτες και τὸ στρώσαμε σ' ἕνα γλέντι, μὰ ἕνα γλέντι πὸν πρώτη φορά, στὴ ζωὴ μου, τόκανα.

—Τὸ γλέντι τῆς παρηγοριᾶς.

Τὸ γούστο εἶχε, πὸν στὸν δρόμον, ἀπὸ τίς φωνὲς τῆς χαρᾶς και τίς λαχῆς, εἰπᾶστηκε ἡ ἀστυνομία και ἦρθε να μᾶς πιάση.

—Κύριοι, ἀπαγορεύονται ἡ διαδηλώσεις.

—Τί διαδηλώσεις, ἀδερφέ, πὸν κάνουμε... κηδεῖα. Και τοὺς δειξαμε τὴν μαυροφορεμένη χήρα και τίς νταμουζάνες πὸν ἤσανε στὴ νεκροφόρα.

Τότε ἐυμήθηκε και κάποιος πὸν εἶνε θράδου τῆς Τυρινῆς Ἄ-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἐνας ἀνεργὸς τῆς ἀγγλικῆς πόλεως Μινιλομποράου ἀπαφᾶσισε τελευταίως να γεμίση μὲ φρέσκα πούπουλα τὸ μαξιλάρι του τὸ ὅποιον χρησιμοποιοῦσε ἐπὶ τρία χρόνια.

—Φαντασθῆτε ὅμως τὴν χαρὰ του, ὅταν ἀνάμεσα στὰ πούπουλα ἀνακάλυψε χαρτονομίσματα και ὁμολογίες ἀξίας 480 λιρών!

—Τὸν μικρὸ αὐτὸ θησαυρὸν τὸν εἶχε κρύψει ἐκεῖ ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναῖκα του, ἡ ὁποία εἶχε πεθάνει πρὸ τριῶν ἐτῶν, κατόπιν ἑνὸς αὐτοκινήσιου δυστυχήματος.

—Οἱ νεαροὶ Ἰθαγενεῖς τῆς Ἰαπωνασίας, ξυρίζονται δίχως να μεταχειρίζονται ξυράφια και λάμες.

—Χρησιμοποιοῦν ἀπλοῦστατα μερικὲς τιμπίδες, καμωμένες ἀπὸ κλωνάρια «μπαμποῦ» μὲ τὴν βοήθεια τῶν ὁποίων ξεριζώνουν μιὰ-μιὰ τίς τρίχες τοῦ προσώπου των!...

—Τὰ δυὸ τελευταία χρόνια παρετηρήθη τέτοια ξηρασία στὸ Τράνσβααλ, ὡστε στὰ λιμνάζοντα νερά τῆς κοντινῆς ζούγκλας να πίνουν νερὸ μαζί λιοντάρια, σκύλοι και ἄλογα, δίχως τὸν παραμικρὸ φόβο.

—Ἐνας νεαρὸς ἱεροκῆρυξ, ἡλικίας πέντε μόλις χρόνων ἴδρυσε τελευταίως μιὰ εὐαγγελικὴ σχολὴ στὸ Λὸς-Ἄντζελες, στὴν ὁποία κηρύττει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

—Ὁ νεαρὸς ἱεροκῆρυξ κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸν ἄμβωνα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν παιδαγωγὸν του.

—Οἱ θρησκευτικοὶ λόγοι του εἶνε κυρίως παραινετικοί.

—Δηλαδὴ συμβουλεύει τοὺς πιστοὺς ν' ἀποφεύγουν τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, τὸ κάπνισμα και τὸν χορὸ.

—Ἐνας βιομήχανος ἀπὸ τὸ Μπριστόλ, ἀσφαλίστηκε τελευταίως... ἀπὸ τοὺς φίλους του μὲ μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς, για 50,000 λίρες.

Ἡ ἐν λόγω ἀσφάλεια ὅμως ἰσχύει μιὰ ὥρα μόνον πρὸ και μετὰ ἀπὸ κάθε γεῦμα του.

—Τὴν περίεργη αὐτὴ ἀσφάλεια τὴν προσέφεραν... ὡς δῶρον στὸν βιομήχανον μερικοὶ φίλοι του, οἱ ὅποιοι τρόμαξαν ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν τροφῶν πούτρωγε στὴν καθισία του.

—Τὸ ἀσφαλιστικὸν συμβόλαιον τοῦ Ἄγγλου Γαργαντοῦα τὸ ὑπογράφουν 944 ἔγγυηταί.

—Οἱ Μωαμεθανοὶ και οἱ Ἑβραῖοι συνηθίζουν ἀκόμα να ὀρκίζονται οἱ μὲν πρῶτοι στὴν γενειάδα τοῦ Προφήτου Μωάμεθ, οἱ δὲ δεῦτεροι στὴν ἐξ ἴσου παροιμιώδη γενειάδα τοῦ Ἄαρῶν.

—Ἐνας γαιοκτήμων στὴν γερμανικὴ πόλι Τρέμπνιτς, ὀνομαζόμενος Αὐγουστος Σουσκράοντ, ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει ἐκγυμνάσει μιὰ ὁμάδα χρυσόψαρων κατὰ τὸν πιὸ ἐκπληκτικὸν τρόπο.

—Μὲ τὴν πρώτη πιστολιά πὸν θὰ ρίξη ὁ Σουσκράοντ, τὰ γυμνασμένα χρυσόψαρα τρέχουν και καταβροχθίζουν τὴν τροφή τους, ἡ ὁποία

βρίσκεται μέσα σὲ κουτιά ἀπὸ σπύρτα πὸν ἐπιπλέουν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

ποκρηᾶς, κι' ἀποφασίσαμε να γίνουμε και μασκαράδες. Φορέσαμε ὅτι βρήκε ὁ καθένας μας, και χορέψαμε ὡς τὸ πρῶτον μὴ ξεχνῶντας και τὸν ἀποκρηᾶτικο χορὸ τοῦ πιπεριοῦ:

Πὸν τὸ τρίβουν τὸ πλερί
τοῦ διαβόλου οἱ καλογέροι.

Μὲ τὴ μύτη τους τὸ τρίβουν
μὲ τὴ ράχη τους τ' ἀπλώνουν...

Κ' εἶπαμε, κ' εἶπαμε τ' ἀποκρηᾶτικά.

Τούτ' ἡ γῆ πὸν τὴ λατοῦμε
ὄλοι μέσα θὲ να μποῦμε...

—Μόνον ἐγὼ βγήκα ἔξω, εἶπεν ὁ Εὐθύμιος. Ἡ ἀποκρηᾶ αὐτὴ, θὰ ἦτανε ἡ μόνη ἀποκρηᾶ, πὸν γιορτάστηκε στὴν Ἑλλάδα πέρυσι.

Τελείωσε ὁ φίλος μου.

—Και ὁ ἄγνωστος νεκρὸς τί ἔγινε; ρώτησα.

—Ἐμεινε ἐκεῖ, στὸν τάφον ἀπὸ ἔξω, περιμένοντας τους νεκροθάφτες του να πᾶνε τὴν ἄλλη ἡμέρα να τὸν θάψουν. Βλέπετε, μεταμφιεσμένος ὁ... Εὐθύμιος, δέν μποροῦσε, Καθαρὴ Βδομάδα να πάη στὸν ἄλλον Κόσμον...

